

De Apocalyps Riders: deel 2

Levend vuur

De Apocalyps Riders: deel 2

Levend vuur

Martine Pauwels

Schrijver: Martine Pauwels
Coverontwerp: Martine Pauwels
ISBN: 9789463865661

© Martine Pauwels

1

Maandag 5 mei 2014

Met zijn rugzak over de schouder stapte een jongen van de bus. Hij hield zich stoer, ook al liep hij wankel. Inwendig vloekend, verbeet hij de pijn. Tientallen messen leken hem van binnenuit in kleine stukjes te snijden. Zwetend strompelde hij de berm over. Hij zag zijn bestemming naderen.

Hier moet het zijn!

Deze gedachte gaf hem een adrenalinekick. Vastberaden versnelde hij zijn pas. Met kloppend hart naderde hij het terras van een café dat net geopend werd. Bij elke stap werd hij bleker. Lijkwit uitgeslagen stopte hij.

Een jonge vrouw keek de jongen verwonderd aan. Ze zette de stoelen rond de tafels. De jongen liet zich op één zakken. Op de achtergrond klonk luide muziek door de open deur over het terras. Het drong niet meer tot de jongen door.

“Zeg, ben jij niet wat jong om hier alleen te komen? Moet jij niet op school zijn?” vroeg de vrouw, die merkte dat de jongen er slecht uitzag.

Haar stem was kordaat, al klonk er bezorgdheid door. Spijbelaars waren het laatste wat ze nodig had in haar zaak. Toch had ze het gevoel dat de jonge klant andere motieven had.

“Ik zoek ...” zei hij.

Voor hij zijn zin kon afmaken, zakte hij in elkaar. Zijn hoofd miste net de tafel toen hij van zijn stoel afgleed.

De serveerster greep haar gsm en belde de hulpdiensten, terwijl ze zich bij de jongen neerzette. Ze schatte hem hooguit twaalf jaar. Het was nog een kind. Ze had hem nog nooit gezien, toch kwam hij haar bekend voor. Over wie hij was, kon ze haar hoofd niet breken. Eerst moest het kind zien te overleven. Deze vaststelling deed haar hart sneller slaan.

"Net nu ik er alleen voor sta," zuchtte ze.

De sirenes op de achtergrond deden haar opgelucht ademhalen. Enkele minuten later werd de jongen afgevoerd. De serveerster keek de ambulance na, terwijl ze haar verklaring aan de politie aflegde. Waarom kwam de onbekende jongen haar zo bekend voor?

Haar hart begon echter sneller te slaan, toen ze enkele agenten tegen elkaar hoorde zeggen: "We hebben zijn schoolagenda gevonden. Hij heet Tim Buelens en is geboren op 27 maart 2003. Blijkbaar zit hij in het vijfde leerjaar."

"Tim Buelens?" vroeg de serveerster.

"Ja," antwoordde een agent.

"Ik denk dat het de zoon is van de overleden broer van de eigenaar van de zaak."

De agent keek haar verwonderd aan en merkte op: "Dat kan, mevrouw Peeters."

"Noem me Debby. Ik ga Bart, de eigenaar, bellen. Die is nu bij de boekhouder."

De politieman lette niet meer op Debby, die haar gsm nam en een nummer koos. Ze besloot dat ze de eigenaar van de zaak beter zelf op de hoogte bracht. Bart was niet alleen haar baas. Ze was net bij hem ingetrokken. Officieel had ze dat nog niet kenbaar gemaakt, omdat zijn vorige vriendin recent overleden was. Hij trok zich weinig aan van roddels. Zij was er iets gevoeliger voor.

Na enkele beltonen werd er opgenomen. Debby stak meteen van wal: "Bart, Tim was hier. Hij is onwel. De ambulance heeft hem meegenomen."

Er viel een stilte, waarna Bart zei: "Sluit maar af voor de rest voor de dag. Met Nicoles vader als boekhouder kunnen we ons dat wel permitteren. Tim gaat voor."

Debby knikte. Ze moest bekomen van de schrik. De ambulance en combi op het terras deden haar geen deugd. De rest van de stoelen liet ze op een stapel aan de ketting staan. Toen de hulpdiensten verdwenen waren, liep ze naar binnen. Ze sloot af,

stak een sigaret op en schonk zich een glas rode wodka in. De emoties hadden haar bijna geveeld.

De tranen stroomden over haar wangen, toen haar eigen verleden in haar geest opdoemde. Ze drukte haar peuk uit, alsof het de beelden in haar hoofd waren. Een dik uur later was de asbak gevuld met de restanten van een volledig pakje.

Debby keek over haar schouder naar haar vriend die binnenkwam en zijn armen om haar heen sloeg.

Een vrouw kwam half hysterisch het ziekenhuis binnengestormd. Haar lange rode haren waren opgestoken met een speld. Haar grote blauwe ogen waren op de onthaalbediende gericht.

"Mijn zoon moet hier opgenomen zijn," zei ze, met haar voeten trappelend.

"Zijn naam."

"Mijn zoon!"

"Ja, maar zonder zijn naam kan ik hem niet opzoeken."

"Tim Buelens," zuchtte ze.

"Oké, ik heb hem hier," zei de receptioniste. "Geboren op 27 maart 2003?"

De vrouw voor haar knikte.

"Die is momenteel in de operatiekamer. Ik laat de dokter weten dat je er bent."

De moeder ging bijna door het lint toen ze benaderd werd door twee agenten, die haar vroegen om mee te gaan.

"U bent Samantha De Vos?" vroeg één van hen.

"Ja," antwoordde de roodharige vrouw.

Ze kreeg het gevoel dat ze in een nachtmerrie terechtgekomen was.

"Ik ben inspecteur Stevens en dat is mijn collega Verdonck," zei de politieman op vriendelijke toon. "We willen u een paar vragen stellen."

Samantha besloot de zwijgen. Ze vond het sterk dat men haar vragen wilde stellen, terwijl haar hoofd er vol van zat. Waarom

was haar zoon niet op school? Waarom lag hij op de operatietafel?

Samantha had geen idee hoe lang ze in de verhoorkamer zat. Het begon de politiemensen duidelijk te worden dat ze hen niet verder kon helpen. De vaststellingen van de spoedarts logen er niet om. Tim had zware kneuzingen en interne bloedingen. Hij dreigde er aan te bezwijken, als men niet ingreep.

Volgens de eerste bevindingen leek het niet op een ongeluk. Iemand had de jongen moedwillig in elkaar geslagen. Zijn moeder, een kapster, leek geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Toch begon ze spontaan te snikken, toen ze hoorde hoe haar zoon eraan toe was.

Er was nog een huisgenoot, haar vriend Danny Delporte, een vrachtwagenchauffeur, die op dat moment op de baan was voor zijn werk. Blijkbaar had hij Tim nog gezien voor die naar school vertrok.

Die ochtend was Tim echter niet naar school gegaan. Hij had de bus genomen en was gestrand op het terras van café "De Gevallen Engel", dat uitgebaat werd door Bart Buelens, de jongere broer van zijn overleden vader.

De eigenaar van de zaak had al zeker tien jaar geen contact meer met Samantha en haar zoon. Ze waren niet aanwezig op de begrafenis van Tims vader. Bart hoopte dat er ooit terug contact zou komen.

Samantha beet op haar lip. Het café was de laatste plek waar ze haar zoon zou verwachten. Ze kende de plek als het voormalige clubhuis van de Apocalyps Riders. Ze had er samen met Peter nog gewoond. Wat had haar voor die mysterieuze biker doen vallen?

Ze had zich teruggetrokken uit het wereldje van motorrijders. Toen ze vernam met wat haar ex en zijn beste vriend Damien Leclercq bezig waren, had ze haar boeltje gepakt om nooit meer terug te keren. Tim was toen nog maar een baby.

Iets later vernam ze dat haar ex dood was. Ze ging verder met haar leven en ontmoette iemand anders. Wie had haar zoon zo toegetakeld, dat ze hem moesten opereren om de bloedingen te stelpen?

Toen ze opstond, zag ze dat men haar vriend Danny binnenbracht. Ze wilde naar hem toegaan en hem dingen vragen. Twee agenten hielden haar tegen. Ze mocht hem in het kader van het onderzoek niet spreken.

Samantha werd met een combi naar het ziekenhuis gebracht. Haar zoon was buiten levensgevaar. Niemand zag er kwaad in dat ze bij hem zou zijn als hij uit de narcose ontwaakte. De jongen was er erg genoeg aan toe. Hem de aanwezigheid van zijn moeder ontzeggen, wilde het politiekorps niet op zijn geweten hebben.

Meteen greep Samantha zijn hand, toen ze hem zag liggen. Hij opende zijn ogen en leek langs haar heen te kijken. Zijn intens grijsblauwe irissen konden je als het ware hypnotiseren. Die ogen had hij van zijn vader.

Samantha beseftte hoe ze destijds als een blok voor zijn vader was vallen. Tim had niet alleen zijn ogen, maar ook zijn karamelkleurige haren. Heel die tijd probeerde Samantha haar ex te vergeten. Dat lukte niet zo gemakkelijk, zeker niet omdat Tim zo sprekend op hem leek.

“Tim, ik ben bij je. Wie heeft je pijn gedaan?” vroeg ze.

Tim knipperde een paar keer en trok zijn hand terug.

“Tim?”

“Mama, ik wil je niet zien.”

Samantha beet op haar lip. Wat had ze misdaan dat haar eigen kind haar niet meer wilde kennen?

Op dat moment werd er op de deur geklopt. Een lange man betrad de kamer en verontschuldigde zich. Samantha gokte hem ongeveer haar leeftijd.

"Ik ben Dave Van Acker, sociale dienst jeugdbrigade," stelde hij zichzelf voor.

"Nu sturen ze je op mij af om me nog rotter te laten voelen dan ik al doe!" bulderde Samantha.

De grote fijngebouwde man deed een stap achteruit. Hij was gekleed in een zwarte jeans en een grijze trui. Aan zijn hals hing een hanger in de vorm van een Thorhamer.

"Inspecteur Stevens stuurde me om je te helpen," zei hij kalm. "Ik kom anders later wel terug, als je met iemand wil praten."

Samantha beet op haar lip. De maatschappelijk assistent was een toevallig slachtoffer van haar opgekropte frustratie en onmacht. Hij keek haar begripvol aan met zijn heldere blauwe ogen. Zijn blonde haren hingen een paardenstaart op zijn rug.

Onbewust moest Samantha bekennen dat hij haar deed terugdenken aan de vader van Tim. Alleen was Peter niet zo groot.

"Vergeef me dat ik zo tegen u uitviel," zei ze.

"Ik kan wat verdragen," antwoordde de maatschappelijk assistent.

"Bedankt voor het begrip, meneer ... heum."

"Noem me maar Dave, mevrouw."

"Noem mij dan maar Samantha, of Sam."

Dave knikte. Het drong opeens tot hem door dat het kind in het bed, dat alles slechts half waar leek te nemen, hem ergens bekend voorkwam. Toen las hij de naam in het dossier. Zijn maag keerde er bijna van. Hij mocht deze zaak niet aannemen. Het drong tot hem door dat Peter Buelens, de man die hij jaren geleden zag sterven om een demon tegen te houden, de vader was van de jongen.

Tot overmaat van ramp mocht hij niets zeggen over die feiten, omdat hij dan zichzelf en zijn beste vrienden, waaronder Bart, de oom van het betrokken kind, en vooral diens mentor Damien in problemen kon brengen. Hij kende Bart en vooral Damien goed genoeg om dat niet te wagen.

De vrouw die voor hem zat, was dus de ondergedoken ex die schitterde door afwezigheid op de begrafenis. Hij moest zich herpakken.

De zaak werd nog complexer, toen Bart zelf in het deurgat van de kamer verscheen. Hij en Dave wisselden een blik en besloten te doen alsof ze elkaar niet kenden.

Samantha kwam overeind. Ze keek Bart geschrokken aan. De jongen van weleer was een man geworden.

"Debby liet me weten dat Tim vandaag op mijn terras in elkaar gezakt is," zei hij.

"Bart, ik ... was zo bang met al dat gedoe met de Zwarte Meester," bekende Samantha stamelend, waarna tot haar grote ontsteltenis Dave de kamer verliet.

Bart leek te kalmeren. Hij legde zijn motorhelm op de tafel en ritste zijn vest open. Hij liet zijn hoofd hangen en morde: "Maak je geen zorgen om Azgal. Die hebben Damien en ik teruggestuurd naar waar hij thuishoort."

"Damien?"

"Ik heb hem gebeld. Hij is nog steeds Tims peetvader."

"Bart, het spijt me."

"Sam, ik heb me heel die tijd afgevraagd hoe het met mijn neefje ging. Ik heb jou gerespecteerd, respecteer jij mij nu ook."

"Oom Bart?" vroeg Tim opeens.

Bart zette zich op de stoel bij het bed en greep de hand van zijn neefje, waarna hij grinnikte: "Ja, ik was die nozem die je luiers soms ververste."

Samantha begon te blozen. Ze gaf niet graag toe dat Tims vader een junk was die meer dan de helft van de tijd stoned uitlag. Het trof haar dat toen zij moest werken, Bart soms spijbelde en voor Tim zorgde, net als Damien. Beiden waren het soort mannen dat voor galg en rad leek te leven. Toch waren ze zorgzaam voor haar baby, die ze plots van hen wegrukte.

"Heb jij kinderen?" vroeg ze opeens.

Bart schudde zijn hoofd en antwoordde: "Nee, mijn vriendin Melanie was zwaar ziek. Het is ons niet gelukt en na drie miskramen hebben we er de brui aan gegeven. Damien is ondertussen wel getrouwd en heeft twee dochters."

Samantha stond aan de grond genageld. Bart was anders en toch niet veel veranderd. Hij was nog steeds de flapuit die steken onder water gaf. Toch leek hij minder losbandig dan toen ze hem voor het laatst zag.

"Jouw vriendin?" vroeg Tim opeens. "Was dat niet die leuke meid die de ambulance voor mij belde?"

Bart merkte dat hij opeens met zijn mond vol tanden stond. Melanie, waar hij ruim negen jaar mee samen was, was nog geen maand dood. Hij was haar nog lang niet vergeten. Anderzijds was Debby ook in zijn leven.

"Dat is mijn barmeisje," antwoordde Bart.

"Is ze vrij?" informeerde Tim.

Bart moest lachen en grinnikte: "Ik denk dat ze net wat te oud is voor jou."

"Nee, maar is ze niets voor jou? Ik mag haar en zou haar best als tante willen."

Samantha stond er met rode kaken bij en siste: "Tim, moei je met je eigen zaken."

Bart keek haar over zijn schouder aan en zei met een knipoog: "Wel, de smaak voor vrouwen heeft hij van zijn vader geërfd."

Samantha beet op haar tanden. Bart was even erg als Damien. Daar was ze nu zeker van. Toch leek ze door Bart even te vergeten dat haar zoon door het oog van de naald gekropen was.

Ze merkte dat Bart en Tim overeenkwamen alsof ze elkaar al jaren kenden. Het raakte haar emotioneel. Ze begon zich overbodig te voelen en verliet de kamer, om haar hart helemaal over te voelen slaan.

2

Twee mannen stonden bij de frisdrankautomaat in de gang van het ziekenhuis. Samantha wenste een drankje te halen, toen ze beiden naar haar keken. Ze waren in gesprek verwickeld, alsof ze elkaar al jaren kenden.

“Sam, dat is lang geleden,” zei één van hen.

Samantha wist niet waar te kruipen toen zijn donkere ogen op haar priemden. Zijn dikke bruinzwarte haardos reikte tot onder zijn kont. Zijn zware stem met Frans accent deed de haren op haar armen naar boven komen.

“Damien,” liet ze zich ontvallen. “Bart is bij Tim. Ik had moeten weten dat ik je kon verwachten.”

“Je weet wat Tim is en wat hij nodig heeft,” merkte Damien op.

Samantha keek nu naar Dave, waarna ze opmerkte: “Ik dacht dat je nogal raar deed. Zeker dat jullie elkaar niet kennen?”

“Oké, ik ken Damien,” bekende Dave.

Samantha wierp hem een verpletterende blik toe. Ze beet op haar lip. Onbewust merkte ze dat ze Dave aantrekkelijk begon te vinden. Dat was het laatste wat er nu in haar mocht omgaan. Haar kind was halfdood, haar vriend in de cel en zij merkte enkel op dat de ze de maatschappelijk assistent een indrukwekkende verschijning vond.

Ze moest zichzelf in de hand houden. Wat mankeerde haar? Dat die blonde bink dan nog eens een vriend uit haar verleden kende, maakte het er voor haar niet makkelijker op. Liefst van al kroop ze weg in een gat onder de grond. Dit was een moment dat ze haar hoofd en niet haar hormonen er bij moest houden.

Damien merkte dat ze met zichzelf worstelde en grinnikte: "Je weet toch waarom je mij nooit zou willen, al was ik de laatste man op aarde?"

"Ja, ik wens niemand die zich met die domme freule Hélène inlaat," gromde Samantha. "Waarom denk je dat ik Peter definitief dumpte?"

Ze merkte dat Dave ongemakkelijk begon te worden.

"Goed, ik ken Damien door omstandigheden. Hélène ken ik ook. Dat is mijn ex. Gelukkig is die nu morsdood, of ik was het waarschijnlijk ook," bekende hij, draaiend op zijn stoel.

"Ik heb het zo gehad met bikers," zuchtte Samantha.

Ze stak een muntstuk in de automaat stak en tikte haar keuze in. Een blikje cola rolde eruit.

Het idee dat ze in deze omstandigheden zat te kwijlen op een ex van een vrouw die ze uit de grond van haar hart haatte, gaf haar nog meer nood aan afkoeling.

"Oké, Samantha, ik ga jouw zaak niet behartigen," zuchtte Dave. "Ik voel me te betrokken, maar heb het dossier gelezen.    propos, Bart is één van mijn voormalige cliënten en beste vrienden. Ik wist niet dat Tim zijn neefje was. Ik ga dit brieven aan inspecteur Stevens en er iemand anders op zetten."

"Ik ga mijn petekind zien," grinnikte hij, waarna hij naar Tims kamer liep.

Samantha kromp in elkaar. Ze besepte dat ze tegen haar lot vocht als Don Quichot tegen de windmolens. Tim mocht Bart meteen. Dat was niet zijn gewoonte. Haar huidige vriend mocht hij compleet niet. Het feit dat hij regelmatig over hem klaagde en vroeg of hij zijn echte vader mocht kennen, zat haar dwars.

Ze hield haar zoon tegen, toen die zijn oom wilde zoeken. Wat kon ze anders? Volgens haar was het veiliger dat Tim niet wist wat hij was. Ze kende zijn gaven. Die had hij van zijn vader geërfd. Het idee alleen al beangstigde haar. Het feit dat Damien nu samen met Bart bij haar zoon was, deed haar hart overslaan.

Nu was ze ook nog eens alleen met de aantrekkelijke man die ze probeerde te negeren, al had ze een gevoel dat dit niet zo gemakkelijk zou worden.

Dave greep haar mouw en zei: "Samantha, het is in orde. Ik ken Bart en Damien al tien jaar. Ik vertrouw hen. Wat je wrok tegen Pitbull is, laat het gaan."

Met grote ogen keek Samantha hem aan. Hoe kon Dave weten dat Peter Pitbull genoemd werd? Nu was ze zeker dat hij meer wist. Haar blik kruiste zijn helderblauwe ogen. Ze moest wel naar hem opkijken, gezien hij een hoofd groter was. Ze had geen zin om met Dave alleen achter te blijven. Toch wilde ze hem uithoren.

"Damien kan alles beter uitleggen," zei hij, toen ze hem vragend aankeek.

Samantha zette zich op een stoel in de gang en nipte van haar cola. Ze had geen idee wat ze moest zeggen of doen. Ze probeerde vooral Dave zijn blik te ontwijken voor ze smolt. Het was alsof ze aanvoelde dat hij haar ook zag zitten, wat haar nog ongemakkelijker maakte. Ze was toch geen dolle tiener meer. Het kon toch niet dat ze zomaar verliefd werd.

Bart keek op toen Damien de kamer binnenkwam. Tim had al gehoord dat zijn dooppeter op komst was. Hij kon zich de indrukwekkende man niet meer herinneren.

Het viel Damien meteen op dat het kind op zijn overleden vader leek, toen hij hem met grote ogen aanstaarde. Hij was geen baby meer, toch herkende Damien hem meteen.

"Tim, ik ben blij je te zien," zei Damien. "Ik had gehoopt al eerder iets van je te horen. Toen Bart belde dat je hier was, ben ik na mijn werk meteen naar hier gekomen."

"Dat is vriendelijk. Oom Bart vertelde me dat jij mijn vader goed gekend hebt. Klopt het dat jullie de Apocalyps Riders hebben opgericht?"

Damien knikte en antwoordde: "Ja, dat is een tijdje geleden. Jouw moeder is buiten op de gang met Dave."

“Oei, dan ga ik even kijken of ze hem niet afslacht,” pikte Bart erop in, waarna hij de kamer verliet.

“Kennen jullie die maatschappelijk werker?” vroeg Tim.

“Ja, lang verhaal,” grinnikte Damien. “Wat wil je over je vader weten?”

Er verscheen een glimlach op Tims gezicht. Hij mocht de mysterieuze vriend van zijn vader.

Op de gang zaten Samantha en Dave als beeld zonder klank naast elkaar. Samantha werkte op Dave zijn zenuwen door op haar lege blikje te gaan tokkelen. Hij beet op zijn tanden om er niets over te zeggen. Dat hij haar leuk vond, wilde hij niet toegeven. Het laatste wat hij op dat moment in zijn leven wenste, was dat er opnieuw een vrouw in kwam. Hij was net onder het juk van Hélène verlost.

Opgelucht stond Dave op, toen hij Bart zag aankomen.

“En?” vroeg hij.

“Tim zal de vuurdoop van Damien wel overleven,” antwoordde Bart.

De twee mannen wierpen nu een blik op Samantha. Ze besloot haar stilzwijgen te verbreken.

“Het is mijn schuld,” gromde ze. “Ik had mijn zoon niet van zijn vader moeten weghalen.”

“Peter heeft zijn keuzes gemaakt,” drukte Bart haar op het hart.

Samantha observeerde de man die een dikke week later achtentwintig zou worden, aandachtig. Ze wist wat er met zijn ouders, die ook die van Peter waren, gebeurd was en waarom hij bij zijn negen jaar oudere broer woonde. Destijds haatte ze de lastige puber die haar voor de voeten liep. Nu ze hem terugzag, zakte al die haat plots weg.

Het enige waar ze nog aan kon denken, was Tim. Het viel haar op dat Bart enkele centimeters groter was dan zijn broer en eerder donkerblonde dan lichtbruine haren had. Hij had dezelfde

ogen. Peter en Bart konden onmogelijk ontkennen dat ze broers waren en deden daar geen moeite toe.

“Danny, mijn vriend is opgepakt,” zuchtte ze. “Volgens de politie sloeg hij Tim, zonder dat ik iets doorhad. Normaal gesproken gingen we volgende maand trouwen. Nu weet ik het niet meer.”

“Jij en trouwen,” grinnikte Bart. “Dat was iets waar jij en Peter samen een hekel aan hadden.”

Hij merkte dat Dave zich stilaan overbodig begon te voelen. De maatschappelijk assistent keek op zijn horloge en zei: “Ik ga ervandoor. Ik moet nog een verslag schrijven en jullie hebben bij te praten.”

“Oké, makker, we weten elkaar te vinden,” zei Bart hierop, waarna hij en Dave afscheid namen.

Samantha keek Dave na en vroeg: “Is hij echt de ex van Hélène?”

Bart liet zich op de stoel naast haar zakken en fluisterde: “Ja. Als het je tevreden gaat stellen, dat krenge ligt in haar graf en om eerlijk te zijn, zou ik graag naar buiten willen, want mijn drang naar tabak neemt toe.”

Samantha merkte dat hij dingen wilde bespreken, die best niet in het openbaar besproken werden. Er liepen nog mensen door de witte gangen.

Samantha besloot zich niet te ergeren aan Barts sigaret. Ze beseftte dat Damien bij haar zoon was. Er spookte zoveel door haar hoofd, dat haar wereld op zijn kop op zijn kop stond. Waar moest ze nu heen?

“Het huis is van Danny,” zei ze onbewust luidop.

“Zoek een eigen stek,” stelde Bart voor.

“Als alleenstaande moeder met mijn karig loontje?”

“Ik sta er al zo lang alleen voor. Als Tim achttien wordt, is hij binnen. Peter heeft het goed geregeld.”

“Danny heeft die rekening ontontdektdekt.”

Opeens begon er bij Samantha een belletje te rinkelen. Ze kon het niet geloven. Zou haar vriend haar zoon naar het leven staan omwille van het geld? Als Tim stierf, was zij de erfgenaam en als ze met hem trouwde zonder contract, was Danny mee begunstigd.

Ze wilde er niet bij stilstaan. Haar zoon was op dat moment het belangrijkste.

"Bart, ik weet dat we geen beste vrienden waren," zuchtte ze. "Toch ... Kunnen jij en Damien iets regelen?"

"Je moest niets van onze hocus-pocus weten en was er zo ver mogelijk van gaan lopen. Je kwam zelfs niet naar de begrafenis."

"Daar heb ik spijt van."

"Ik spreek Damien nog."

Samantha knikte. Ze beseftte dat ze wanhopig genoeg was om op de magiërs te vertrouwen. Ze wist tot wat Bart en Damien in staat waren.

Dave belde aan, wetende dat hij welkom was. Hij werd ingesloten door de vier muren van zijn appartement. Alleen zijn viel hem zwaarder dan hij wilde toegeven. Zijn ex had hem echter zo teleurgesteld dat hij zijn overleden hond erger begon te missen dan haar. Geen enkele hond kon Fenrir vervangen, dat beseftte hij maar al te goed.

Hij moest zijn hoofd te verzetten voor hij gek werd. Hij had zijn verslag geschreven en gemotiveerd waarom hij de zaak van Tim Buelens niet kon opvolgen. Dat hij meer wist, verzweeg hij bewust. Zijn verleden achtervolgde hem. Dat ging het blijven doen.

Een jongeman deed open. Op bezoek gaan bij iemand die er destijds niet bij was, leek hem een goed idee.

"Hoi, Brad, gelukkig ben ik hier welkom," zuchtte hij.

"De broer van mijn meisje altijd," antwoordde Brad.

"Hoe gaat het met Sandy? Is ze al terug naar school?"

Brad schudde zijn hoofd en verklaarde: "Nee, ze heeft iets geregeld. Momenteel zou ze de spanning nog niet aankunnen."

Er verscheen een meisje aan de deur, die de stem van de bezoeker herkend had.

"Dave, kom binnen," zei ze.

Dave en het meisje hadden dezelfde blonde haren en fijne lichaamsbouw. Ze vielen elkaar om de hals. In heel de occulte chaos die Dave had doorstaan, deed het hem deugd dat hij zijn zestien jaar jongere halfzusje gevonden had. Lang had hij niet eens geweten dat ze bestond. Er waren gebeurtenissen die hij na ruim tien jaar nog steeds niet uit zijn geheugen gewist kreeg.

"Sandy, ik ga niet lang blijven," zei hij. "Ik moet mijn gedachten verzetten. Misschien kan Brad naar mijn nieuwe schetsen kijken."

Brad, de vriend van Sandy, merkte dat er Dave wat dwars zat. Hij besloot echter te doen alsof er geen vuiltje aan de lucht was en leidde Dave, die een tekenmap bij had, naar het salon.

Sandy ging naar de keuken. Ze kwam terug met dienblad met glazen en drankjes. Ze wist wat haar oudere halfbroer graag dronk. Voorzichtig schonk ze het zware bier in een glas, waarna ze zich mee in het salon zette.

De mannen grepen hun bier. Zelf had ze een cola vast. Ze vroeg zich af hoe bier smaakte, maar had het nog niet gewaagd er zelf aan te komen. Wat haar tegenhield om het te proeven, wist ze niet. Ze was ondertussen achttien. Haar vader, die haar kort hield, was overleden. Eigenlijk was hij haar vader niet. Biologisch gezien was die van haar dezelfde als die van Dave. Op papier was het in Sandy's geval Marc Vermeulen, een corrupte advocaat die voor een duivelse sekte werkte en er door in de ban geraakte.

Dave was geadopteerd door een journalist die meer wist. Elf jaar eerder stierven zijn adoptieouders in een ongeluk, waarvan Dave nog steeds twijfelde of het dat was. Op papier was zijn biologische vader niet bekend. Ingewijden kenden de waarheid.

De maatschappelijk assistent slurpte van zijn Duvel. Hij merkte dat Sandy naar hem en Brad zat te kijken. De schuimende drank begon voor haar verleidelijk te worden.

“Waarom drink je niet mee?” vroeg hij opeens.

“Ik ...”

Sandy beet op haar tanden. Wat moest ze zeggen?

“Ik lust dat niet,” zei ze.

“Heb je het al geproefd?” informeerde Dave verder.

Sandy schudde haar hoofd.

“Dave, die schetsen zijn prachtig,” zei Brad, die merkte dat zijn vriendin in een lastige positie zat.

Hij had het meisje dat vroeger boven hem woonde in huis genomen nadat ze op de vlucht was voor de terreur van haar vermeende vader. Hij was zwaarder op haar gesteld geraakt dan hij wilde.

Sandy kreeg het ook voor hem te pakken. Daarom verbleef ze bij Brad, terwijl ze het appartement erboven, dat ze van haar vader geërfd had, aan diens beste vriend verkocht had. Op papier woonde ze in een studioappartement op het gelijkvloers dat ook van haar vader was. In praktijk verbleef ze bij Brad en diende die studio als opslag voor Brads grotere werken. Nu zijn carrière als kunstenaar opnieuw vorm begon te krijgen, kon hij de extra ruimte gebruiken.

Brad observeerde zijn vriendin besloot niets te zeggen, toen Sandy een blikje bier greep en het opende. Hij had geen zin om haar aan te moedigen ervan te drinken, evenmin om haar tegen te houden.

Aarzelend zette Sandy het blikje aan haar lippen en liet het bittere schuimende drankje naar binnen vloeien. Ze trok een gezicht en zette het opzij. Nu was ze zeker dat ze het niet lustte.

Dave keek op zijn uurwerk en zuchtte: “Ik ben met de bus, dus ik moet zorgen dat ik die niet mis.”

“Onze bank ligt comfortabel,” grinnikte Brad.

“Ik moet morgen werken.”